אוהב ישראל — פרשת פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות. כי ישראל חטאו בעגל ואמרו אלה וכו' כי טענו שמשה למעלה מהטבע. ואין אנו משיגין אותו וצריך לנו לאלהות אשר ילכו לפנינו בדרך הטבע שנשיגוהו. ואמרו כי זה משה האיש לא ידענו. כלומר אין אנו יודעין אותו ולא משיגין אותו. כי מה הי' לו. פי' בחי' מה שהוא למעלה מהטבע היה לו ובמדריגה זו של בחי' מה הוא עומד וכמו שאמר משה ע"ע ונחנו מה. פי' שאנחנו במדרגת למעלה מהטבע המכונה בשם מ"ה. ולמה תלינו עוד עלינו. לכן אמרו לאהרן עשה לנו אלהים היינו בדרך הטבע כי אלהי"ם גי' הטבע. אשר ילכו לפנינו ונשיגהו ולזה הצריכו תיקון לתקן בעשיית המשכן. ובמה שאמרו אלה אלהיך ניתקן במש"כ אלה פקודי המשכן. ובמה שאמרו עשה לנו אלהי"ם דהוא גימ' פ"ו ניתקן בר"ת אל"ה פ"קודי ה"משכן ר"ת אפ"ה גימ' פ"ו. ובמה שנתאוו למנהיג עליהם דהוא בחי' מושל ומנהיג מבחי' אדנ"י ניתקן בס"ת אל"ה פקוד"י המשכ"ן ס"ת הי"ן. גימ' אדנ"י ור"ת אפ"ה וס"ת הי"ן. וזהו איפת צדק והין צדק יהיה לך. ובמה שחטאו באמרם כי משה הוא בבחי' מה באמרם מה היה לו. ניתקן בר"ת של מ"שכן ה"עדות ר"ת מ"ה וס"ת ת"ן גימ' עשר פעמים מה. לומר שצריך בחי' זאת להיות נכלל בעשרה דרגין כידוע. והכלל שהצריכו לעשות המשכן לתקן בחי' קומה שלימה בכל האיברים וכשנשלם היה עדיין חסר בחי' הראש. וניתקן באמרו אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם. ששת ימים תעשה מלאכה וגו'. ויש לדקדק דלפי דבריהם ז"ל. אל"ה גימ' ל"ט דהוא של מלאכות האסורים בשבת לפ"ז היה ראוי לכתוב אלה הדברים אשר צוה ה' שלא לעשות. אמנם שהוכרחו לתקן ולעשות בחי' ראש וניתקן בשבת. שהאותיות הקודמין של שבת הוא רא"ש. וזהו ועשו לי מקדש כי היו צריכים להכניס ולהמשיך שפע עילאה באלופו ש"ע לכל הד' עולמות אבי"ע. וזהו ועשו לי מקדש. מקדש הוא בגימ' ד' אלפין במילואן. וזה והמלאכה היתה דיים והותר והקשה באו"ח ז"ל אי דיים לא הותר ואי הותר היאך יתכן בחי' דיים. אמנם השי"ת צוה לעשות משכן וזהו כביכול בחי' צמצום. שצמצם שכינתו בין בדי הארון. אמנם צריך ג"כ להתפשטות החסדים. וזה נעשה מבחי' הרצון ורעותא דליבא דישראל. עד"מ מי שיבוא ויאמר כי הקב"ה רוצה להשרות שכינתו בתוככם והתנדבו נדבה ע"ז. הנה מי הוא אשר לא יתלהב לבו לזה ויכסוף וישתוקק ליתן כל מה שיש לו ואדרבה יצטער עצמו על מה שאין לו כל חללי דעלמא. והיה נותן הרבה והרבה מאוד. ומבחי' זה הרצון וכסופא ורעותא נבנה המשכן ברוחנית להתפשטות א"ס ב"ה וכמה שנתנו דור המדבר בגשמיות זהב וכסף ונחשת נעשה בזה המשכן והי' בזה בחי' צמצום ומבחי' הרצון וכסופא ותשוקה דלהון והשתוקקות של כל אחד ואחד מזה נעשה הרוחניות להתפשטות אין סוף ב"ה. וזהו מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי כי העיקר הוא מנדבת הלב והרצון וכסופא של כ"א. נמצא שהיה מעשה בגשמית לצמצום. וגם מחשבה ורצון ברוחנית להתפשטות א"ס ב"ה וזהו חכמתו של בצלאל במה שצירף המחשבה אל המעשה ועשה קומה שלימה וזהו לחשוב מחשבות לעשו' בזהב ובכסף היינו שפעל

במחשבה וגם בעשייה. וז"א היתה דיים והותר היינו שהיו ב' בחי'. בגשמית היה צמצום כביכול וזהו בחי' דיים. ומבחי' הרצון והרעותא היה התפשטות א"ס ב"ה. וזהו והותר. והבן כ"ז היטב: